

Opt zile până la ceremonia de închidere a campionatului de Warcross

Cineva mă urmărește.

Cineva mă privește pe ascuns; sentimentul ăsta nu îmi dă pace. Simt fiori pe șira spinării în timp ce-mi croiesc drum pe străzile inundate de ploaie din Tokio ca să mă întâlnesc cu Cavalerii Phoenix. Mă tot uit peste umăr. Trecătorii merg grăbiți, într-un șuvoi continuu de umbrele colorate și costume *business*, tocuri înalte și haine supradimensionate. Nu pot să nu-mi imaginez fețele lor posomorâte, îndreptate spre mine, indiferent pe unde aș apuca-o.

Poate că este paranoia care vine la pachet cu slujba de vânzător de recompense. *Te afli pe o stradă aglomerată*, îmi spun. *Nu te urmărește nimeni.*

Au trecut trei zile de când s-a activat algoritmul lui Hideo. Teoretic, acum, lumea ar trebui să fie mai sigură ca niciodată. Orice persoană care a folosit noile lentile de contact produse de Henka Games – măcar o dată – ar trebui să se afle sub controlul lui Hideo, incapabilă să încalce legea sau să facă rău unei alte persoane.

Doar cei câțiva care folosesc în continuare lentilele beta, așa ca mine, nu sunt afectați.

Așadar, nu ar trebui să-mi fac griji că sunt urmărită. Algoritmul n-ar permite nimănui să-mi facă vreun rău.

Dar, chiar în timp ce mă gândesc la asta, încetinesc ca să mă uit la coada care s-a format în jurul unei secții de poliție. Probabil sunt sute de oameni. Cu toții se predau autorităților pentru orice lucru ilegal pe care l-au făcut vreodată, de la amenzi de parcare neplătite la găinării, chiar și pentru crime. De trei zile încoace, asta se petrece.

Ochii îmi fug spre capătul străzii, unde poliția a ridicat o baricadă. Oamenii legii ne îndreaptă grăbiți spre o rută ocultoare, pe o altă arteră. Luminile unei ambulanțe se izbesc de ziduri, dând la iveală o targă acoperită, ridicată în vehicul. Trebuie doar să arunc o privire la ofițerii care arată spre acoperișul unei clădiri din apropiere ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Un alt infractor a sărit în gol, spre moarte. Sinuciderile de acest gen au împânzit buletinele de știri.

Iar eu am dat o mână de ajutor.

Îmi înghit cu greu stânjeneala și mă întorc. O întunecime subtilă și totuși de neocolit se oglindește în privirile tuturor.

Habar n-au că în mințile lor s-a strecurat cineva și le-a îngenuncheat liberul arbitru.

Hideo.

Gândul ăsta este suficient pentru a mă face să mă opresc în mijlocul străzii și să închid ochii. Încleștez și descleștez pumnii, iar inima îmi tresare la numele lui. *Sunt o idioată!*

Cum poate gândul la el să mă umple deopotrivă de silă și de dorință? Cum de pot să mă uit, oripilată, la coada de oameni care așteaptă în ploaie, în fața unei secții de poliție, și totuși să mă înroșesc la visul cu mine și Hideo în pat, cel în care îi mângâi spatele?!

Am terminat-o! Uită de el! Deschid ochii și merg mai departe, încercând să-mi înăbuș furia care mă macină.

Când pătrund în sălile încălzite ale unui centru comercial din Shinjuku, ploaia cade într-o perdea unduitoare, mânjind trotuarul alunecos cu reflexiile luminilor aruncate de neoane.

Nu că furtuna ar putea împiedica pregătirile pentru apropiata ceremonie de închidere a Campionatului Internațional de Warcross. Cu lentilele beta puse, văd drumurile și aleile secundare codate în nuanțe de stacojiu și auriu. Acum, străzile fiecărui district din Tokio îmi apar marcate în culorile celei mai îndrăgite echipe din cartier. Deasupra capului meu explodează un aranjament fabulos de artificii virtuale, care străpung cerul întunecat cu izbucniri de lumini multicolore. Echipele favorite a districtului Shinjuku se numește Cavalerii Phoenix, așa că artificiiile de aici capătă forma unui fenix care se înalță, arcuindu-și gâtul în flăcări într-o ipostază victorioasă.

În fiecare zi a următoarei săptămâni, vor fi anunțați cei mai buni zece jucători ai campionatelor din acest an, desemnați în urma votului tuturor fanilor Warcross. Cei zece vor concura apoi în cadrul unei turneu al vedetelor, organizat în timpul ceremoniei de închidere, și își vor petrece următoarele douăsprezece luni ca niște celebriți de necontestat înainte să joace din nou, în primăvara viitoare, la ceremonia de deschidere, la fel ca atunci când am pătruns eu fraudulos într-una, am întrerupt-o și, fără să vreau, mi-am dat peste cap întreaga viață, ajungând în punctul în care mă aflu acum.

Trecătorii poartă cu mândrie costume asemănătoare cu ale favoriților de anul acesta. Văd câteva sosii ale lui Asher, purtându-i ținuta din jocul nostru de campionat din Lumea Albă. Cineva este Jena, altcineva, Roshan. Alții discută cu aprindere despre finală. Este evident că s-a petrecut ceva necurat și au apărut lucruri care n-ar fi trebuit să se afle în joc.

Firește, eu am făcut asta.

Îmi aranjez mai bine masca, lăsându-mi părul-curcubeu să-mi fluture neglijent pe umeri, de sub gluga pelerinei de ploaie. Cizmele îmi scârțâie pe trotuar. Am un chip oarecare, virtual, aplicat peste al meu, deci oamenii care poartă ochelari sau lentile NeuroLink nu mă vor vedea ca pe o străină. Pentru puținii care nu le poartă, masca ar trebui să acopere suficient cât să mă facă să mă pierd în mulțime.

— *Sugoi!*¹ exclamă cineva care trece pe lângă mine și, când mă întorc, văd două fete cu ochii mari care rânjesc spre părul meu.

Cuvintele pe care le rostesc în japoneză apar traduse în engleză în câmpul meu vizual.

— Uau! Mișto costum de Emika Chen!

Fac un gest de parcă ar dori să mă fotografieze, iar eu intru în joc, făcând semnul victoriei cu degetele. *Sunteți și voi sub controlul lui Hideo?* mă întreb.

Fetele dau din cap a mulțumire și pleacă mai departe. Îmi aranjez skateboardul electric agățat de umăr. Este o deghizare temporară bună, să pretind că sunt eu însămi, însă, pentru cineva obișnuit să îi urmărească pe alții, tot mă simt ciudat de vulnerabilă.

Emi! Ai ajuns?

Mesajul lui Hammie îmi apare în fața ochilor sub formă de text transparent și are darul să mă relaxeze. Zâmbesc din instinct și grăbesc pasul.

Imediat!

Ar fi fost mai ușor, să știi, dacă veneai cu noi.

---

¹ „Super!” (lb. japoneză, în orig.) (n. trad.).

Arunc iar o privire peste umăr. Cu siguranță ar fi fost mai ușor, dar, ultima dată când fusesem alături de coechipierii mei, Zero aproape că ne ucisese pe toți într-o explozie.

Oficial, nu mai sunt Cavaler. Oamenii ar pune întrebări dacă ne-ar vedea împreună în seara asta.

Dar ai fi mai în siguranță.

Sunt mai în siguranță așa.

Mi-o pot închipui oftând. Îmi retrimite adresa barului.

Ne vedem curând!

Străbat mallul și ies pe partea cealaltă. Aici, străzile colorate din Shinjuku se transformă în aleile dubioase din Kabukicho, districtul cu felinare roșii al orașului Tokio. Umerii mi se încordează. Nu este o zonă *nesigură* – cu siguranță nu, comparativ cu cea din New York, de unde vin eu –, dar zidurile sunt pline de ecrane sclipitoare care fac reclamă serviciilor oferite de fete frumoase și băieți chipeși, cu părul făcut țepi, dar și de niște afișe mai ciudate, pe care nu prea vreau să le pricep.

Manechine virtuale, îmbrăcate în ținute sumare, se învârt prin fața barurilor, invitând trecătorii să intre. Mă ignoră când își dau seama că profilul meu este al unei străine și își revarsă atenția asupra localnicilor, mult mai tentați din punct de vedere financiar.

Totuși, grăbesc pasul. Niciun district cu felinare roșii din lume nu este sigur.

Mă strecor pe o alee îngustă, la marginea Kabukicho. *Aleea Urinei* se numește acest amalgam de străduțe. Cavalerii l-au

ales fiindcă este închis pentru turiști în timpul sezonului de Warcraft. Gărzi de corp în costume se află la intrările și ieșirile aleilor, alungând trecătorii curioși.

Renunț la deghizare pentru o clipă, ca să îmi vadă identitatea reală. Unul dintre paznici face un semn din cap și mă lasă să intru.

Ambele laturi ale aleilor sunt pline de bărulețe unde se vinde sake și de standuri cu *yakitori*¹. Prin ușile de sticlă fumurie, îi văd pe membrii altor echipe. Stau cu spatele la mine, făcându-și de lucru pe lângă grătare fumegânde și certându-se pe un ton ridicat din cauza unor proiecții virtuale de pe pereți care prezintă interviuri cu jucătorii. Mirosul ploii proaspete se pierde între aromele de usturoi, miso și carne prăjită.

Îmi scot pelerina de ploaie, o scutur, o împățuresc și o strecor în rucsac. Apoi, mă îndrept spre ultimul bar. Este ceva mai mare decât celelalte și se află cu fața spre o alee tăcută, blocată din toate părțile. Intrarea îi e luminată de un șir de felinare de culoarea cireșelor, iar bărbați îmbrăcați în costume sunt postați strategic în jurul ei. Una dintre gărzile de corp mă observă și se dă la o parte, invitându-mă să trec.

Pășesc sub lumina felinarelor și pătrund prin ușa glisantă. Un val de căldură mă învăluie.

Ai ajuns la barul Midnight Sense!

+500 pct. Scor zilnic: +950

Nivelul 36 / ₺ 120 064

Mă aflu într-o încăpere confortabilă, cu câteva scaune așezate în jurul unui bar, unde un bucătar este ocupat să dispună strategic boluri cu *ramen*². Se oprește să îmi anunțe sosirea.

---

¹ Frigărui japoneze din carne de pui (n. red.).

² Supă tradițională japoneză, foarte consistentă, de obicei pe bază de carne de pui sau de porc, la care se adaugă tăiței și alte ingrediente, după dorință: ciuperci, ou, alge etc. (n. trad.).

Mă întâmpină o rundă de saluturi, căci toți se întorc de îndată spre mine.

Iată-i pe celebra Hammie, Hoața noastră, și pe Roshan, Scutul! Asher, Căpitanul, stă pe unul dintre scaunele înalte, cu elegantul său fotoliu cu rotile pliat la spatele lui. Chiar și Tremaine, care, teoretic, joacă pentru Brigada Demonilor, este aici. Își ține coatele proptite pe bar, când mă salută prin aburul care i se ridică din bol. Stă la distanță de Roshan, care-și face de lucru cu un rozariu sub formă de brățară și își ignoră în mod mai mult decât evident fostul iubit.

Echipa mea! Prietenii mei! În timp ce le privesc fețele, senzația stranie că sunt urmărită dispăre.

Hammie îmi face semn. Mă strecor, recunoscătoare, pe scaunul liber de lângă ea. Bucătarul îmi așază în față un bol cu *ramen* și se îndepărtează, ca să ne ofere intimitate.

— Tot orașul sărbătorește, mormăi eu. Oamenii n-au idee ce a făcut Hideo.

Hammie începe să-și adune buclele într-un coc voluminos, în vârful capului. Apoi, schițează un semn cu bărbia spre ecranul virtual unde se desfășoară scene din finală.

— Ai ajuns la țanc! răspunde ea. Hideo e pe punctul de a face un anunț.

Ne uităm la ecran, iar Hammie îmi toarnă o ceașcă de ceai. Acum, vedem o sală plină de reporteri, cu privirile ațintite la o scenă imensă, așteptând nerăbdători apariția lui Hideo. Kenn, directorul artistic al Warcross, și Mari Nakamura, directorul executiv al Henka Games, se află deja acolo, şușotind între ei.

Sala de pe ecran începe să clocotească în clipa în care Hideo își face apariția. Își netezește poalele sacoului înainte să traverseze scena cu pași mari, spre colegii săi, cărora le strânge mâinile cu grația lui obișnuită.

Chiar și să-l văd pe un ecran mă copleșește, de parcă tocmai ar fi intrat pe ușa barului. Este același băiat pe care l-am urmărit toată viața, chipul la care m-am oprit să mă holbez la chioșcurile de ziare și la televizor. Îmi înfig unghiile în tejghea, încercând să nu arăt cât de stânjenitor de slabă mă face asta să mă simt.

Hammie observă. Îmi aruncă o privire plină de înțelegere.

— Nimeni nu se așteaptă să fi depășit momentul, îmi spune ea. Știu că încercă să cucerească lumea și alte cele, dar, îmbrăcat așa, în costum, arată mai bine decât un model la o prezentare de modă Balmain.

Asher se încruntă.

— Sunt aici!

— Nu am spus că aș vrea să ies cu el, răspunde Hammie, mângâindu-i obrazul.

Privesc cum Hideo și Kenn discută în șoaptă și mă întreb ce știu Kenn și Mari despre planurile lui Hideo. Oare întreaga companie a fost implicată de la bun început? Ar fi posibil să păstrezi un asemenea secret? Ar participa atât de mulți oameni la ceva atât de cumplit?

— După cum știți cu toții, începe Hideo, în timpul finalei campionatului de anul acesta, a fost activat un energizant care a oferit avantaj uneia dintre echipe, Cavalerii Phoenix, în fața celeilalte, Andromeda. După ce am analizat situația împreună cu echipa artistică – se oprește să îl privească atent pe Kenn –, am ajuns la concluzia că energizantul nu a fost activat de unul dintre jucători, ci de o terță parte. Am decis, prin urmare, că cea mai bună cale de rezolvare ar fi să organizăm rejucarea partidei dintre echipele Andromeda și Cavalerii Phoenix peste patru zile. În concluzie, și ceremonia de închidere va întârzia cu patru zile.

Conversația izbucnește imediat în jurul meu. Asher se lasă pe spate și se încruntă la ecran.

— Păi, uite că se întâmplă, ne spune tuturor. Se rejoacă, e oficial. Avem trei zile să ne pregătim.

Hammie soarbe o gură de tăiței.

— O rejucare oficială, spune ea, fără urmă de entuziasm în voce. Nu s-a mai întâmplat în toată istoria campionatului.

— Mulți o să-i deteste pe Cavalerii Phoenix, adaugă Tremaine. Deja se aud strigăte de „Trișorii!” din celelalte baruri.

Asher ridică din umeri.

— Nimic nou sub soare! Nu-i așa, Blackbourne?

Chipul lui Tremaine este lipsit de expresie. Încântarea noii partide se pierde, în timp ce continuăm să privim ecranul. Nu rejucarea reprezintă marea știre. Dacă reporterii ar ști ce face Hideo de fapt cu NeuroLink...

Sunt obosit de toate ororile lumii, îmi spusese. Așa că le voi forța să ia sfârșit.

— Ei bine, începe să vorbească Roshan, trecându-și mâna peste față, dacă Hideo este deranjat de orice s-ar fi petrecut în ultimele câteva zile, o ascunde foarte bine.

Tremaine se concentrează la ceva din propriul câmp vizual și tastează repede pe bar. Cu câteva săptămâni în urmă, n-aș fi suportat să împart spațiul cu el. Încă nu îl simpatizez, nici pe departe, și tot aștept să mârâie și să-mi spună iarăși Prințesa Piersicuță, însă, deocamdată, e de partea noastră. Iar nouă ne este de folos orice ajutor putem primi.

— Ai găsit ceva? îl întreb.

— Am descoperit cifre reale cu privire la câți oameni au noile lentile, răspunde Tremaine în timp ce se reazemă de spătar și oftează. Nouăzeci și opt la sută.

Tăcerea care s-a lăsat e atât de grea, încât aș putea să o tai cu cuțitul. Nouăzeci și opt la sută dintre utilizatori sunt sub controlul algoritmului lui Hideo. Mă gândesc la cozile lungi și la

banda de izolare instalată de poliție. Amploarea fenomenului mă amețește.

— Și ceilalți doi la sută? Îngaimă Asher.

— Sunt cei care folosesc încă lentilele beta sau care nu au făcut încă trecerea, răspunde Tremaine. Aceia sunt în siguranță, deocamdată.

Privește în jurul său.

— Noi, firește, și câțiva dintre jucătorii oficiali, fiindcă am primit lentilele beta înainte ca versiunea integrală să fie lansată. Mulți dintre cei din Lumea Întunecată, pun pariu. Și puținii oameni din lumea întreagă care nu folosesc absolut deloc NeuroLink. Atât. În rest, cu toții sunt prizonieri.

Nimeni nu mai vrea să adauge nimic. Nu o spun cu voce tare, însă știu că nu o să putem rămâne prea mult cu lentilele beta. Se zvonește că acestea vor descărca un program care le va transforma în lentile cu algoritm în ziua ceremoniei de închidere.

Adică peste opt zile.

— Mai avem șapte zile de libertate, spune Asher într-un târziu, dând glas gândurilor noastre. Dacă vreți să jefuiți o bancă, asta e șansa voastră!

Mă uit la Tremaine.

— Ai avut noroc să mai găsești informații despre algoritm?

Clatină din cap și ne arată tuturor un ecran. Este un labirint de litere lucitoare.

— Nici urmă de el. Vedeți asta? zice el și se oprește să ne arate un blocaj în cod. Secvența principală de autentificare? Ar trebui să fie ceva acolo.

— Adică e imposibil să existe un algoritm acolo, mă grăbesc să răspund.

— Da, e imposibil. De parcă ai privi un scaun care plutește în aer și nu e legat de niciun fir.

La aceeași concluzie am ajuns și eu, după ce mi-am petrecut ultimele nopți nedormite, căutând eventuale hibe ale algoritmului NeuroLink, dar nu am găsit nimic. Indiferent în ce chip și-ar implementa Hideo creația, mi-e imposibil să îmi dau seama cum face.

Oftez.

— Singurul mod de a-l accesa ar putea fi prin intermediul lui Hideo însuși.

Pe ecranul mare, Hideo răspunde acum la întrebările presei. Are un aer serios, o poziție relaxată și părul ciufulit artistic. La fel de pus la punct ca întotdeauna. Cum de reușește să-și păstreze calmul? Mă aplec în față, de parcă, în puținele clipe petrecute împreună în timpul relației noastre pasagere, aș fi putut înțelege la ce se gândește.

Visul de noaptea trecută îmi trece din nou prin minte și aproape că îi simt mâinile mângâindu-mi brațele goale, îi văd expresia pierdută. „Îmi pare rău”, șoptise. Apoi, silueta întunecată apăruse în colțul încăperii. Sticla din jurul nostru se spărsese.

— Și tu? spune Tremaine, trezindu-mă din reverie. Ai vreo noutate de la Zero? L-ai contactat pe Hideo?

Inspir adânc și clatin din cap.

— Nu am contactat pe nimeni. Încă.

— Doar nu te gândești la propunerea lui Zero, nu?

Asher își sprijină capul cu o mână și mă privește îngrijorat. Este aceeași expresie pe care mi-o servea când era Căpitanul meu, de fiecare dată când considera că urma să nu îl ascult.

— Nu face asta! Este clar o capcană.

— Hideo a fost o capcană, Ash, spune Hammie. Și nimeni nu și-a dat seama.

— Mda, însă Hideo nu a încercat niciodată să ne arunce dormitorul în aer, mormăie Asher. Uite ce e, chiar dacă Zero

vorbește serios când spune că și-ar dori ca Emi să i se alătore în încercarea de a-l opri pe Hideo, trebuie să existe condiții. Nu e tocmai un cetățean model. Ajutorul lui poate aduce mai multe probleme decât ne permitem.

Tremaine se sprijină acum cu coatele de tejghea. Încă nu sunt obișnuită să îi citesc pe chip o îngrijorare autentică, însă mă liniștește. Îmi amintește că nu sunt singură.

— Dacă tu și cu mine colaborăm, Em, putem încerca să evităm ajutorul lui Zero. Trebuie să existe indicii despre Sasuke Tanaka undeva, acolo.

— Sasuke Tanaka a dispărut fără urmă, spune Roshan.

Vocea lui gravă este rece și tăioasă. Roshan învârtește niște tăiței în jurul bețișoarelor.

Tremaine îi aruncă o privire.

— Întotdeauna există urme, răspunde el.

Asher vorbește înainte ca lucrurile să devină ciudate între Roshan și Tremaine.

— Dar dacă l-ai contacta mai întâi pe Hideo? Dacă i-ai spune că ai aflat că fratele lui trăiește? Ai spus că el a creat totul – Warcross, algoritmul – din cauza fratelui său, nu? N-ar face tot ce îi stă în puteri pentru el?

În gând, îl văd pe Hideo privindu-mă. *Tot ce fac este din cauza lui.* Îmi spusese asta cu doar câteva săptămâni în urmă, când, învăluți de aburii dintr-un gheizer, priveam cum se nasc stelele.

Încă de atunci punea algoritmul la cale. Cuvintele lui capătă acum un nou sens, iar eu mă retrag în mine și căldura acelei amintiri se transformă în gheață.

— Asta dacă Zero chiar *este* fratele lui, răspund.

— Crezi că nu e? Doar am văzut cu toții.

— Spun că nu pot fi sigură, adaug în timp ce amestec tăiței în bol, fără să fiu capabilă să mănânc.

Hammie își înclină gânditoare capul, iar eu văd cum i se învârt roțițele creierului de șahistă.

— Ar putea fi cineva care a furat identitatea lui Sasuke. Cineva care încearcă să deruteze lumea folosindu-se de numele unui băiat mort.

— Clonare, murmur eu.

Cunosc termenul pentru asta fiindcă am făcut-o chiar eu, cu ceva timp în urmă.

— Emi nu îi poate spune lui Hideo ceva atât de important dacă nu e adevărat, continuă Hammie. L-ar putea face să acționeze necugetat. Avem nevoie de dovezi.

Roshan se ridică brusc. Scaunul îi alunecă pe podea, în spate, cu un hârșâit. Privesc spre el și văd că ne întoarce spatele și se îndreaptă spre ieșire, prin ușa glisantă.

— Hei! strigă Hammie. Ești bine?

Se oprește să ne privească.

— Bine?! Stăm aici și discutăm despre cum ar trebui Emi să se arunce într-o situație care ar putea să o ucidă?

Ne oprim din conversație cu toții și lăsăm cuvintele să plutească în aer. Nu am mai simțit niciodată o furie autentică în vocea lui Roshan, iar felul în care sună pare greșit.

Își privește coechipierii, apoi ochii i se opresc asupra mea.

— Nu îi datorezi nimic lui Hideo, îmi spune, încet. Ai făcut ce ai fost angajată să faci. Nu este răspunderea ta să cercezezi mai adânc – trecutul lui Zero, ce s-o fi petrecut între el și Hideo, nici măcar ce pune la cale să îi facă.

— Emi este cea care..., începe Asher.

— De parcă ți-ar fi păsat vreodată de ce are ea nevoie! se răstește Roshan.

Ridic o sprânceană, surprinsă.

— Roshan! spune Asher, privindul cu atenție.

Dar Roshan strânge din buze.

— Uite ce, dacă echipa lui Zero este hotărâtă să îl oprească pe Hideo, atunci lasă-l *pe el* să se ocupe de asta! Lasă-i să se atace reciproc! Fă un pas în spate și părăsește lupta! Nu trebuie să faci asta și niciunul dintre noi nu ar trebui să insiste.

Înainte să pot răspunde, Roshan se întoarce și iese în aerul nopții. Ușa pendulează în urma lui și se trânteste cu zgomot. În jurul meu, ceilalți expiră.

Hammie clatină din cap când o privesc.

— Fiindcă el e prezent, mormăie fata, făcând semn spre Tremaine, Roshan e prost dispus.

Tremaine își drege glasul, vădit incomodat.

— Are dreptate, spune el, într-un târziu. Mă refer la pericol.

Mă uit la spațiul care fusese ocupat de Roshan și îmi imaginez rozariul alunecându-i în jurul încheieturii. În câmpul vizual, scris cu litere mici, albe, ultimul mesaj de la Zero încă așteaptă în arhivă.

Oferta mea rămâne valabilă.

Hammie se lasă pe spate și își încrucișează brațele.

— *De ce* continui povestea asta? mă întrebă ea.

— Soarta lumii nu este un motiv suficient de bun?

— Nu, trebuie să fie mai mult decât atât.

Iritarea mea crește.

— Tot ce se întâmplă acum este din cauza mea. Am fost implicată direct.

Hammie nu renunță în ciuda tonului meu tăios.

— Dar știi că nu este vina ta. Spune-mi, atunci, *de ce*?

Ezit, fiindcă nu vreau să recunosc. Într-un colț al câmpului meu vizual, văd profilul lui Hideo, conturat cu verde. Este treaz și online. E suficient ca să mă facă să vreau să mă conectez cu el.

Detest că are încă această putere de atracție asupra mea. În fond, cu toții avem o persoană la care nu ne putem abține să ne gândim obsesiv. Nu e ca și cum nu m-aș fi bucurat de flirturi care au venit și au plecat în câteva săptămâni. Și totuși...

E mai mult decât un flirt, o recompensă sau o țintă. Este legat pentru totdeauna de trecutul meu. Acel Hideo care a furat liberul arbitru al lumii este același Hideo care a suferit după fratele lui într-atât, încât s-a ales cu o șuviță permanentă de argintiu în părul întunecat. Același Hideo care-și iubește părinții. Același Hideo care, cândva, m-a ridicat din întuneric și m-a provocat să visez la o viață mai bună.

Refuz să cred că nu e decât un monstru. Nu pot să stau și să mă uit cum se scufundă așa. Continui fiindcă trebuie să-l regăsesc pe acel băiat, inima care bate sub toate minciunile sale. Trebuie să-l opresc ca să-l salvez.

Cândva, a fost mâna care m-a tras la suprafață. Acum, vreau să fac același lucru pentru el.

CÂND PĂRĂSIM BARUL, e trecut de miezul nopții, iar ploaia s-a redus la o ceață fină. Ici, colo, câte un trecător. Primii doi jucători din echipa vedetelor au fost deja anunțați, iar siluetele lor virtuale plutesc acum sub fiecare felinar din oraș.

HAMILTON JIMENEZ, SUA | CAVALERII PHOENIX PARK JIMIN, COREEA DE SUD | OGARII SĂLBATICI

Hammie abia dacă aruncă o privire imaginilor cu cele mai bune mișcări ale ei din joc, care dansează acum sub stâlpii felinarelor.

— Ar trebui să te întorci cu noi, îmi propune ea, cercetând împrejurimile.

— Voi fi OK, o liniștesc eu. Dacă într-adevăr mă urmărește cineva, atunci e mai bine să nu îmi urmărească și coechipierii.

— Este Kabukicho, Em.

Îi arunc un zâmbet obosit.

— Așa, și? Algoritmii lui Hideo se aplică majorității oamenilor. De ce m-aș putea teme?

— Foarte amuzant, răspunde Hammie, ridicând exasperată din sprâncene.

— Uite ce este, nu trebuie să umblăm de colo-colo împreună. Știi că asta ne transformă într-o țintă ademenitoare. Te sun când ajung la hotel.

Hammie înțelege nota finală din vocea mea. Buzele i se răsucesc de frustrare, însă apoi încuviințează și se îndepărtează.

— Da, ai face bine, îmi aruncă peste umăr, făcându-mi cu mâna în timp ce grăbește pasul.

O privesc cum li se alătură celorlalți și se îndreaptă spre stația de metrou, unde îi așteaptă un vagon privat. Încerc să mi-i imaginez pe fiecare, înainte să devină celebri, când au ajuns pentru prima oară în Tokio, dacă s-au simțit sau nu suficient de invizibili să ia metroul. Dacă s-au simțit singuri.

După ce coechipierii mei dispar în ceața ridicată de ploaie, mă întorc cu spatele.

Sunt obișnuită să călătoresc singură. Totuși, singurătatea mă apasă mai tare acum, iar spațiul din jurul meu pare mai pustiu fără ei. Îmi vâr din nou mâinile în buzunare și încerc să ignor modelul masculin virtual care îmi sare în față, zâmbind, invitându-mă, în engleză, într-unul dintre cluburile de pe stradă.

— Nu, mersi, îi răspund.

Dispare imediat, apoi se postează la intrarea clubului și caută un alt potențial client.

Îmi vâr iute restul părului sub glugă și merg mai departe. Cu doar o săptămână în urmă, aș fi mers, probabil, alături de

Hideo, cu brațul lui înconjurându-mi talia, cu haina lui peste umeri. Ar fi râs, poate, la vorbele mele.

Dar acum sunt pe cont propriu, ascultând plescăitul singular al cizmelor mele în bălțile murdare de pe stradă. Ecoul apei care picură de pe semnele de circulație și reclame mă distrage. Sună ca pașii cuiva. Senzația că sunt urmărită revine.

O vibrație îmi răsună în urechi. Mă opresc, pentru o clipă, la o intersecție, înclinându-mi capul într-o parte și în alta, până ce zbârnăitul se oprește.

Privesc iar pictograma încadrată cu verde a lui Hideo din câmpul meu vizual. Unde e acum și ce face? Îmi imaginez că îl contactez, că silueta lui virtuală apare în fața mea, iar întrebarea lui Asher îmi răsună în minte. Dar *dacă* i-aș spune despre legătura dintre Zero și fratele lui? Ar fi chiar atât de rău să văd ce s-ar întâmpla, chiar dacă nu sunt sută la sută sigură?

Îmi încheștez dinții, supărată pe mine fiindcă îmi caut scuze ca să-i aud vocea. Dacă mă îndepărtez suficient de el și mă concentrez pe treaba asta de parcă ar fi o slujbă adevărată, poate că nu îmi voi mai dori atât de mult să îl aud.

Vibrația îmi răsună iar în urechi. De data asta, ascult cu atenție. Nimic. Doar câțiva trecători mai sunt acum pe stradă, fiecare doar o siluetă indescritibilă. *Poate încercă cineva să îmi acceseze codul.* Încep să îmi inspectez sistemul NeuroLink, ca să mă asigur că e totul în ordine. Textul verde plutește pe ecran, iar scanarea nu indică probleme.

Asta până refuză să îmi finalizeze diagnosticul mesajelor.

Mă încrunt, dar, înainte să pot studia situația, tot textul dispare, înlocuit de o singură propoziție.

Încă aștept, Emika!

Fiecare firicel de păr de pe ceafă mi se ridică. Este de la Zero.